

Gn kapitola 49.

[1] I povolal Jákob své syny a řekl: "Sejděte se, oznámím vám, co v budoucnu vás potká. [2] Shromážděte se a slyšte, synové Jákobovi, slyšte Izraele, svého otce. [3] Rúbene, tys můj prvorozený, síla má a prvotina mého mužství; povzneseností a mocí překypuješ. [4] Přetekls jak vody; nebudeš však první, protože jsi vstoupil na otcovo lože. Tehdy znesvětils je. Na mé lůžko vstoupil! [5] Šimeón a Lévi, bratři, jejich zbraně - nástroj násilí. [6] V jejich kruh ať nevstupuje moje duše, s jejich spolkem zajedno ať není moje sláva, neboť v hněvu povraždili muže, ve svém rozvášnění ochromili býky. [7] Buď proklet jejich hněv, že byl tak prudký, jejich prchlivost, že byla tak krutá. Rozdělím je v Jákobovi, rozptýlím je v Izraeli. [8] Tobě, Judo, tobě vzdají čest tví bratři. Na šíji nepřátele dopadne tvá ruka; synové tvého otce se ti budou klanět. [9] Mládě lví je Juda. S úlovkem, můj synu, vystoupil jsi vzhůru. Stočil se a odpočíval jako lev, jak lvíce. Kdo ho donutí, aby povstal? [10] Juda nikdy nebude zbaven žezla ani palcátu, jenž u nohou mu leží, dokud nepřijde ten, který z něho vzejde; toho budou poslouchat lidská pokolení. [11] Svě oslátka si přiváže k vinné révě, mládě své oslice k révovi. Oděv svůj vypere ve víně, háv knížecí v krvi hroznů. [12] Oči bude mít tmavší než víno, zuby bělejší než mléko. [13] Zabalón se rozloží až k břehům moře, tam, kde lodě kotví, dosáhne až k Sidónu svým bokem. [14] Isachar, to kostnatý je osel. Mezi dvěma ohradami odpočívá. [15] Uviděl, jak dobré odpočívání mít bude a že rozkošná je země; sehnul hřbet a břemena nosil, podrobil se otrockým pracím. [16] Dan, ten povede pře svého lidu jako jeden z kmenů Izraele. [17] Hadem na cestě buď Dan, buď na stezce růžkatou zmijí, jež do paty uštkne koně, že se jeho jezdec skácí nazpět. - [18] Ve tvou spásu naději jsem složil, Hospodine! [19] Na Gáda se vrhne horda, on však hordě té do týla vpadne. [20] Ašerův chléb bude tučnost sama, lahůdky i králům bude skýtat. [21] Neftalí, laň vypuštěná, promlouvá úchvatnými slovy. [22] Josef, toť mladý plodonosný štěp, plodonosný štěp nad pramenem, přes zeď pnou se jeho ratolesti. [23] Hořkostí ho naplnili, ohrožovali ho, střelci úklady mu nastrojili. [24] Jeho luk si zachová svou pružnost, jeho paže svoji svěžest. Z rukou Přesilného Jákobova vzejde pastýř, kámen Izraele, [25] z rukou Boha tvého otce. Kéž pomáhá tobě, kéž ti Všemohoucí žehná shora hojným požehnáním nebes, hojným požehnáním tůně propastné, jež odpočívá dole, hojným požehnáním prsů, požehnáním lůna. [26] Požehnání tvého otce překonají požehnání horstev věčných, pahorků dávnověkých dary vytoužené. Ať přijdou na hlavu Josefovu, na temeno zasvěcence mezi bratry. [27] Benjamín svůj úlovek rve jako vlk, co odvedl, požírá hned ráno, večer dělí kořist." [28] To jsou všechny izraelské kmeny, celkem dvanáct, a toto k nim mluvil jejich otec, když jim žehnal. Každému požehnal zvláštním požehnáním. [29] Také jim přikázal: "Až budu připojen ke svému lidu, pochovejte mě k mým otcům do jeskyně, která je na poli Chetejce Efróna, [30] do jeskyně na poli v Makpele, naproti Mamre v kenaanské zemi; to pole koupil Abraham od Chetejce Efróna, aby měl vlastní hrob. [31] Tam pochovali Abrahama a jeho ženu Sáru, tam pochovali Izáka a jeho ženu Rebeku, a tam jsem pochoval Leu. [32] To pole bylo i s jeskyní získáno od Chetejců." [33] Když Jákob dokončil příkazy svým synům, uložil se opět na lože a zesnul. Tak byl připojen k svému lidu.